

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 7. Confitentis male, & male confessionem audientis tragicus exitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

quid in cordibus non efficient nocentium, & in scelere permanere cupientium? Nempe id, quod inepti medici, qui, dum ægroto omnia concedunt, ægrotum non sanant, sed necant. Quanquam longè peiore euentu id agunt medici spirituales. Corporum medici, sibi ipsis non obsunt, si malas præscribunt & nocituras ægris medicinas. At animarum medici, si sunt imperiti, aut negligentes, & ægros suos perdunt, & se ipsos cum ægris; *cæcus, si cæco ducatum præstet, ambo in foueam cadunt*, monomachis miseriores. Nempe

Matth. 15. 14.

Non habet euentus sordida præda bonos.

Hoc Nobili, hoc Confessario illius accidit. Quoties enim, vsurarius ille redijt ad confessionem, toties, sine vlla restitutionis impositione, retulit absolutionem. Sed absolutionem verbis expressam, re nullam. Imaginabatur enim Nobilis, se esse absolutum, absolutus non erat. Sicut ille, apud Eustathium, Achæus, Callicon cognomine, qui fictile vas, puluinaris loco, capiti supponebat: verùm quia duritie illius offendebatur, vas paleis impleuit, vt mollius cubaret. Non cubile mollius est redditum, sed stultitia, quod non fuit, fixit. Ad eundem modum Nobilis, non absolutus erat à peccatis, sed, quia eum Confessarius decepit, imaginatus est sibi absolutionem, sicut reus in carcere, quia catenis alligatus somniat, se ijs esse liberatum. Ita *mentita est iniquitas sibi*. Extitit hinc magna inter Confessarium & filium Confessionis animorum coniunctio, familiaritas, amicitia. Nihil Nobili supra Confessarium, nihil Confessario supra Nobilem fuit. Hinc se se mutuò visitare, hinc suauiter vnà fabulari, hinc identidem simul lætissimè conuiuari cœperunt. Vtque libenter Nobilis Religioso huic confessus est, ita vicissim Religiosus libentissimè, apud Nobilem prandit & cœnauit. Nec libentissimè tantùm id fecit, sed & frequentissimè, inter epulas suum lactans conuiuatore verbis, à quo ipse senum lacte reficiebatur. O miseri Confessarij, qui mensæ seruitis, non conscientia vestrorum dominorum! cur animam vestram, quàm offam vestram mauultis perdere? ô miserabiles confitentes, qui animæ vestrae salutem Confessarijs creditis, mensam vestram, non conscientiam vestram curantibus! Audite, & respiscite; quicumque ita vel cum Confessarijs, vel cum confitentibus luditis. Aliquamdiu durauerat hæc filij spiritualis, & spiritualis patris iucunda conuersatio:

VII
CONFITENTIS
MALE, ET MA-
LE CONFES-
SIONEM AUDI-
ENTIS TRAGE-
CVS EXITVS.
Eustathius
Odyss.

Psal. 10. 12.

satio. Gaudebat vterque; Nobilis immunitate, Religiosus commellatione. Sed, vt omnium rerum est finis; & quædam, in diuinis consilijs, decreta est mensura peccatorum, ita hîc quoque cœlestis iudex non censuit ampliùs indulgendum. Quodam die constituerant, lætissimè inter se se agitare. Conuenerant vesperi. Considerabant, gaudebant. Volabant ioci, ambulabant fercula, ibant in orbem scyphi, & crateres Falerno spumantes: nemo videbatur in orbe toto illis lætior beatior. Hoc viuere esse dicebant; & nesciebant, quid sequens hora ferret. Nocte jam multa, post lautissimam cœnam, Nobilis conuiuas soluens, in lectum concessit, Religiosus in monasterium se recepit. Vix & ipse se se ad somnum composuerat, cùm ecce inopinatò vernæ adsunt duo, ad fores cœnobij, qui impotenter pulsant, iubentque actutum januam referari. Ianitor, ex habitu eos cognoscens, è Nobilis vtique familia ratus, per fenestellam maculâsque portæ ferreas, interrogat, quid id noctis tam ferò ac intempestiuè velint? Aiunt, rem incidisse necessariam, Nobilem repentè malè habere cœpisse, grauitèrque cum morbo, & ferè etiam cum morte luctari, velle sibi sine mora adesse eum, quem à Confessionibus haberet. Currit ianitor, atque è prima quiete excitat somno vinòque semisopitum Patrem, jubetque vehementer festinare; periclitari dominum, moram omnem esse detrimentosam. Proripit ille attonitus se se; &, iniectis tumultuariè vestibus, quod reliquum est, in via neçtit, socio comitante, duobusque, qui eum euocauerant, latera cingentibus. Dum per forum transeunt, videt religiosus, ad lucentis Lunæ semiplenum lumen, Nobilem illum suum Conuiuatore, in talarì nocturna toga, magnificè obambulantem. Quo conspecto, ioci causa, intempestiuè delusum se arbitratus, cœpit cum ductoribus amarulentius expostulare, vt qui aliud ludendi genus non habuissent, quàm vt Confessarius ridiculi esset argumentum; alios fuisse, quibus os sublinerent, si ea nocte comœdiam vel dare, vel spectare voluissent. Hæc, dum diceret, atque alia, quæ subitus impatientiæ calor suggessit, adfuit ipse, atque stetit ante illum Nobilis, vultuque plus quàm truculento, ita eum est affatus: *Nihil hîc fictum, aut ioco actum existima. Non tantum agrotavi, sed & vixi. Mortuus tecum loquor, & heu, aeterna damnatione flammis adiudicatus, Cœpi ardere, ardeo, & ardebo semper, sine villo*

ullo sine tormentorum. Idq̄, inſte patior, quia merui uſuris meis, & illo nimis profano & ſacrilego uſu ſacramentorum. Tu verò, infeliciffime ſacerdos, & improbiſſime Religioſe, cuius erat, mihi ueritatem dicere, de uitijs increpare, extrahere ex uſuris; conuiuere, indulgens & clemens, & meam cauſſam agens uideri maluiſti; itaq̄, peccantem confirmàſti. Par eſt igitur, ut ſclerum meorum particeps, etiam particeps ſis meorum ſuppliciorum. Hæc ubi dixit, duo uernæ in Auernales cacodæmonum, laruas conuerſi, vnus Nobilem, alter Religioſum, comprehenſos, per aërem, ad Acherontem, auexerunt. Solus ibi tam luctoſæ tragœdiæ ſpectator relictus eſt Confessarij ſocius, totus rei atrocitate attonitus, ac præformidine ſemianimis. Animo tamen poſtea remigrante, ac uiribus reſumtis, nullo Confessario redeunte, incomitatus ad Monafterium reſreſſus eſt. Ibi, quo ſuo, ac Superioris dolore, qua totius conuentus deiectione ſcenam tam tragicam enarrârit, ego dicere non poſſum, uobis relinquo cogitandum.

Qui utique, hac hiſtoria audita, mirari deſinetis, ſi quos Dei ſeruos auditis, ad eò refugere à nonnullorum diuitum confeſſionibus audiendis; ſi uideatis illos malle audire ex agro uenientes ruſticos, aut fuligine obſitos opifices, aut uiliſſimos de paupertina tribu mendicos; quàm eos, quorum ueſtis pretioſa, anima diabolo uendita, & mille titulis Orco obſtricta: neque agrè feretis, ſi quis Confessarij, ne ueſtra peccata approbare uideatur, & ipſe innocens ueſtris delictis damnetur, ſincerè pronunciet: Non poſſe ſe abſoluere obſtinatos: ueniam non eſſe, niſi ſe ſe emendaturis. *Fili hominis*, ait Deus per Ezechielem, *ſpeculatorem dedi te domui Iſrael: & audies de ore meo uerbum, & annunciaſis eis ex me. Si dicente me ad impium, morte morieris, non annuncianeris ei, neq̄, locutus fueris, ut auertatur à uia ſua impia, & uiuat: ipſe impius in iniquitate ſua morietur: ſanguinem autem eius de manu tua requiram.* Hæc eſt Confessarij obligatio, cuius officium non exigit tantum ut ſoluat, ſed etiam ut quandoque liget. Quis igitur agrè ferre poteſt, ſi facit, quod officium ab ipſo requirit? quod Deus ipſe, cum tanta comminatione præcipit? Diſcetis etiam, non quærere Confessarios indoctos, laxos, indulgentes, omnia diſſimulantes, ne *cacus, ſi caco ducatum præſtet, ambo in foueam cadant*. Si calceos emere uultis, optimum aditis ſutorem; ueſtem nouam confici cupitis, quæritis, ubi ſit optimus ſartor;

VIII.

CONFESSARIJ,
ET CONFITENTIS
CURA ET
DELECTVS.

Ezech. 3. 17.
& c. 33. 7.

Matth. 15. 14.